

РЕШЕНИЕ

№ 7896

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9327** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Ю. М.- гражданин на У. срещу Отказ за издаване на виза от 13.09.2022 година на Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на РБ в О., Турция.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се , че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да му бъде издадена виза. Посочва се още, че при издаване на Отказа е допуснато нарушение на чл.14 от ЕКЗПЧОС, като спрямо него е осъществена дискриминация на основа на произход и му е възпрепятствано правото на собственост. Иска се отмяна на отказа. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият- Ю. М. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат А., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на издадения Отказ развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на РБ в О., Турция редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт З. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 година на Министър на външните работи е предоставено право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“ К. отношения“, Началник на Отдел“ Визов център“ ,служителите в Отдел “Визов център“ ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е, че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят подписват, връчват/съобщават/от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

Със Заповед №152/03.09.2021 година на Генерален консул в Генерално консулство на РБ в О., Турция са определени консулски длъжностни лица, които имат право да взимат самостоятелни решения за издаване на визи, отказ изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи в съответствие с указанията на Дирекция „ К. отношения“- измежду които и М. В. А.- съветник КДЛ.

На 14.07.2022 година, оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза вид „Д“ към което приложил заверено копие на паспорта си, заверено копие на пенсионно удостоверение от У., два броя нотариални актове, удостоверяващи, че същият заедно със съпругата си е придобил недвижими имоти на територията на РБ, банково удостоверение, сочещо, че същият има открити банкови сметки на територията на РБ и притежава парични средства в евро и в долари, Удостоверение за сключен граждански брак.

На 13.09.2022 година ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който на основание чл.10,т.17 от ЗЧРБ във връзка с чл.82,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ отказал издаването на виза вид“ Д“, тъй като не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит.

Отказът е връчен на оспорващия на 13.09.2022 година лично срещу подпис. По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число и доказателства за спазена съгласувателна процедура.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен

интерес от обжалване и съобразно нормата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните”

Оспореният Отказ за издаване на виза от 13.09.2022 година на Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на РБ в О., Турция, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона и дали има нарушение на основни права по ЕКЗПЧОС- в случая на чл.14 от ЕКЗПЧОС..

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на РБ в О., Турция на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава,отказва издаването, анулиране и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало в и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата, Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора,ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай от приложените по делото писмени доказателства е видно ,че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 2011 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето М. А. на 13.09.2022 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето М. А. е определен с нарочна Заповед на Генерален консул на Генерално консулство на РБ в О., Турция и е определил поименно служителите, които имат право да вземат самостоятелни решения за издаване на визи, отказ за изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи в съответствие с указанията на Дирекция“ К. отношения“.

Отказът отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най-вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в отказа- лицето не доказва достоверно целта и условията на заявеното

пребиваване по реда на чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ във връзка с чл.82,ал.1,т.1 т.2 от ЗУБ. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че в Отказа липсват мотиви и не е ясно защо е отказано издаването на виза, защото Отказът се издава по формуляр, в който се посочва основанието за отказ и в него е посочено защо и въз основа на какво се отказва издаването на виза вид „Д“ не доказва достоверно целта и условията на престоя си .

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е спазил процесуално- правните разпоредби и материално- правните разпоредби и не е допуснато нарушение на чл.14 от ЕКЗПОСЧ

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието“ чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ,според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ,"Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този,който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава,снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9,ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22,ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2;

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е

Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, в чийто чл.4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и Алабния, чийто гражданин е оспорващият. Съгласно чл.9, ал.1 от Наредбата, Виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България, на едно от основанията, посочени в [Закона за чужденците в Република България](#). Визата за дългосрочно пребиваване вид „Д“ дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност и визата за дългосрочно пребиваване се отменя при издаване на разрешение за пребиваване от органите за административен контрол на чужденците. За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10, ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживееие на кандидата или в тези представителства. Съгласно чл. 12. ал.1 от Наредбата, заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно [приложение №2](#) не по-рано от 3 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител, с изключение на случаите по хуманитарни причини и в случаите по ал. 3. На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14 и](#) документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 14.07.2022 година е подал заявление за издаване на виза вид „Д“, към която

приложил посочените в чл.13 и чл.14 от Наредбата документи, както и Удостоверение за сключен граждански брак и доказателства, че притежава недвижими имоти в РБ, както и парични средства в евро и в лева по открити банкови сметки в банка на територията на РБ, заявлението е прието от страна на Консулско длъжностно лице в съответствие с процедурата, регламентирана в чл.23 и сл. от Наредбата, регистрирано е и са снети биометрични данни на чужденеца. След приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице е спазило визираната в чл.30 от Наредбата процедура-искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по [чл. 15, ал. 1](#) от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез Дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България, поискал е разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2](#). Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Според чл.30,ал.3 от Наредбата решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на ал. 2 в срок до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, като е извършена съгласувателна процедура с ДАНС, Дирекция "Миграция", като по отношение на последната същата е депозирала становище, че лицето има предоставена временна закрила на 08.04.2022 година и му е издадена регистрационна карта. Обстоятелството, че ответникът по оспорването се произнесъл по заявлението за виза извън предвидения срок от 35 календарни дни, не води до извод, че е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, още повече, че сам по себе си срокът за произнасяне по подадено заявление е инструктивен и с изтичането му не се погасява правото на органа да се произнесе по подаденото заявление. Целта на предвидения в закона срок за този вид виза "Д" е в един разумен срок да се извърши проверка на подаденото заявление, да се събере необходимата информация, да се уведоми заявителят за взетото решение. Съществено е онова нарушение, което ако не бе допуснато би довело до друг извод у административния орган.

В нормата на чл.34 от Наредбата е посочено, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанийето за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ- не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, като в случая при предоставена временна закрила на 08.04.2022 година по реда на ЗУБ и му е издадена регистрационна карта на чужденеца, позволяваща му да остане на територията на РБ. Очевидно е, че искането за издаване на виза не е подкрепено с доказателства относно целта на

престоя на апликанта. Следва да бъде отбелязано, че в чл.1,ал.2 от ЗУБ е посочено,че закрилата, която Република България предоставя на чужденци, включва убежище, международна закрила и временна закрила. Съгласно чл.39 от ЗУБ чужденците с предоставена временна закрила, имат право да останат на територията на Република България, на труд и професионално обучение, на подходящо настаняване или на средства за настаняване при необходимост, на социално подпомагане, на здравно осигуряване, достъпна медицинска помощ и на медицински услуги при условията и по реда за българските граждани, с изключение на медицинска помощ, оказана в съответствие с правилата за координация на системите за социална сигурност по смисъла на [§ 1, т. 22 от допълнителните разпоредби на Закона за здравното осигуряване](#), свободно да се завръщат в държавата си по произход. На чужденците, ползващи се от временна закрила, писмено се предоставя информация на разбираем за тях език за правилата относно временната закрила.

Безспорно с предоставянето на временна закрила на оспорващия е предоставено право да остане на територията на РБ, при което при липса на доказателства тази временна закрила да е прекратена на основание чл.82,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ буди недоумение искането на лицето да му бъде издадена виза вид „ Д“ след като лицето има право по силата на предоставената му временна закрила да остане на територията на РБ и безспорно законосъобразен е изводът на административния орган, че при предоставяне на временна закрила, която не е прекратена на някое от основанията, посочени в нормата на чл.82,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на отказа административният орган е допуснал нарушение на чл.14 от ЕКЗПЧОС– дискриминиран е оспорващият на основание произход и по този начин му е ограничил правото на собственост като е извършил дискриминация на основата на произход. Следва да бъде посочено, че в член 14 от ЕКЗПЧОС е визирана забрана на дискриминация, като е посочено, че упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално

малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак, но гаранцията предвидена в този член не съществува независимо и този член съставлява неразделна част от всеки друг член, който определя права и свободи и на практика Съдът винаги разглежда член 14 във връзка с друга материалноправна разпоредба на Конвенцията, но въпреки това, акцесорният характер на член 14 по никакъв начин не означава, че

приложимостта на член 14 зависи от наличието на нарушение на материалноправната

разпоредба.Ръководство по член 14 от Конвенцията (забрана за дискриминация)

и по член 1 от Протокол No 12 (обща забрана за дискриминация)

Европейски съд по правата на човека 7/67 Актуално към: 31.12.2020

Член 14 не е строго ограничен до този на материалноправната разпоредба е установена приложимост на член 14 в много сфери, като наемане на работа, членство в синдикат, социално осигуряване, образование, право на зачитане на жилището, достъп до правосъдие, права на наследяване, бащинство, свобода на изразяване, събрание и сдружаване,, право на ефективно разследване,• допустимост до предсрочно освобождаване, допустимост до данъчно облекчение.Упражняването на всяко право, предвидено в закона, следва да бъде осигурено без

всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия,

политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак.

Никой не може да бъде дискриминиран от който и да е орган на властта на каквото и да е основание. Член 14 не дава определение на това какво представлява пряката дискриминация. Изразът „пряка дискриминация“ описва „разлика в третирането на лица в аналогични или относимо подобни ситуации“ и „въз основа на идентифицируема характеристика или „признак“, който е защитен от член 14 от Конвенцията и следователно тази разпоредба изисква лицата в подобна ситуация да бъдат третирани по еднакъв начин. Непряката дискриминация може да бъде под формата на несъразмерно неблагоприятни последици от обща политика или мярка, която макар и да е формулирана в неутрални термини има особен дискриминационен ефект върху определена група. Въпреки че въпросната политика или мярка може да не е насочена конкретно към определена група, тя все пак може да дискриминира тази група по непряк начин.

Непряката дискриминация не изисква непременно дискриминационен умисъл и може да се породи и от неутрална разпоредба. Член 14 от Конвенцията обхваща и дискриминацията по асоциация, т.е. ситуации, при които въпросният защитен признак се отнася до друго лице, някак свързано с жалбоподателя. Според установената практика на Съда член 14 не забранява на държава членка да третира групи по различен начин, за да коригира „фактичкото неравенство“ между тях, при определени обстоятелства отказът да се направи опит за коригиране на такова неравенство чрез различно третиране може сам по себе си да доведе до нарушение на член 14.

От своя страна, правната регламентация на защита от дискриминация у нас се намира в Закона за защита от дискриминация, в чийто член 4 е посочено, че е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. В алинея втора на текста е дадено легално определение на пряка дискриминация – това е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по [чл. 4, ал. 1](#), или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

В случая по никакъв начин оспорващият не доказва, че е бил подложен на каквато и да било дискриминация, основана на неговия произход, като тежестта за установяване на този факт – подлагане на дискриминация е в негова тежест и съдът изрично му указа че в негова тежест е да докаже, че е бил подложен на дискриминация – пряка или непряка. Простото твърдение на оспорващия, че е подложен на дискриминация продиктувано само и единствено от възможността да бъде упражнен съдебен контрол върху отказа е плод само и единствено от защитната теза на оспорващия. Не се доказва по никакъв начин, че на оспорващия с отказа му е възпрепятствано правото да упражнява правото си на собственост върху имоти, които е придобил в РБ още повече, че той след като има предоставена

временна закрила в РБ, която не е прекратена и действаща по никакъв начин никой не му пречи да си упражнява правото на собственост, няма и доказателства как и въз основа на какво е приел, че спрямо него е осъществена дискриминация основана на произход, като не е ангажирал никакви доказателства в подкрепа на този свой извод.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че обжалваният Отказ за издаване на виза, вид „ Д“ не нарушава забраната за дискриминация и правото на собственост на оспорващия, визирано в чл.14 от ЕКЗПЧОС , което предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева на основание чл.143,ла.3 от АПК. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева/** . Съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено минимално възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на което е взел участие юрисконсулт З. и сума в размер 100 лева е справедлива и съответна на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските ,които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза

на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Ю. М.- гражданин на У. срещу Отказ за издаване на виза от 13.09.2022 година на Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на РБ в О., Турция.

ОСЪЖДА Ю. М.- ГРАЖДаниН НА У. ДА ЗАПЛАТИ НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ В ГЕНЕРАЛНО КОНСУЛСТВО НА РБ В О., ТУРЦИЯ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

